

Døcker: Jeg skal rette mig efter den højtærede Ministers Opfordring til ikke at komme ind paa Principper eller Enkeltheder i Jernbaneskyldloven eller i hvert Fald ikke andre Enkeltheder end den, der berøres her. Jeg skal blot i Parentes sige, at hele det Princip, Loven hviler paa, er jeg ikke nogen begejstret Tilhænger af. Den Ændring, der her foreslaas, forekommer mig naturlig og, naar vi overhovedet skal have Loven, meget rimelig. Man kunde maaske sige, at da der nu ikke mere er nogen Margen for mindre korrekte Vurderinger, kunde man have undladt at beholde just den samme Sats for Afgiften, der nu gælder, og nøjedes med 1 Procent. Det har imidlertid ikke vundet Anklang i det andet Ting, og jeg skal heller ikke gøre noget Forsøg i den Retning her, men nøjes med i øvrigt at anbefale, at Forslaget vedtages.

Bramsnaes: Det Lovforslag, der her foreligger, kan jeg paa mit Partis Vegne give min Tilslutning, idet det betyder en efter min Mening væsentlig Forbedring af Loven af 18. April 1910 om Jernbaneskyld. Det er sikkert en af de Love, der har mindst svaret til sit Formaal, i hvert Fald af Skattelove. Naar man ser paa de Indtægter, denne Lovs Bestemmelser har indbragt i de Aar, den har virket, faar man et meget kraftigt Indtryk af, hvor lidt den har betydet, og en af Grundene hertil er naturligvis, at den har haft den Bestemmelse, der nu foreslaas ændret, at de 10 pCt. af Ejendommens Værdistigning altid var undtaget fra Beskatning. Men i øvrigt er det min Mening, at Loven indeholder mange andre Bestemmelser som der var god Grund til at tage op til Revision. De Bestemmelser, jeg her sigter til, er dog sikkert ikke de samme, som der er hentydet til af de to ærede Ordførere for Venstre (Maegaard) og det konservative Folkeparti (Døcker). Jeg kunde ønske Ændringer, der gjorde Beskatningen effektiv, thi er der noget Punkt, hvor der er berettiget Grund til at kræve Afgift af de private, maa det være i de Tilfælde, hvor der tilføres dem stigende Indtægt, større Formue netop ved Foranstaltninger, der foretages af det offentlige. Jeg skal til den ærede Ordfører for Venstre sige, at den Forøgelse af Ejendomsskylden, som fremkommer ved Ejendommens Værdistigning, jo ikke føles saa forfærdelig stærkt ved Beskatningen, da de Skatter, som falder paa Ejendomsskylden, i hvert Fald for Statens Vedkommende er ret forsvindende.

Jeg kan derfor i hvert Fald ikke være enig med det ærede Medlem i, at det nu er overflødigt at have alle saadanne ekstra Bestemmelser. Men jeg skal for øvrigt følge det gode Eksempel, der er givet af de to foregaaende Ordførere, og ikke komme nærmere ind paa, hvilke Ønsker jeg kan nære, idet jeg blot skal udtale det Haab, at det ikke vil vare alt for længe, inden Rigsdagen kommer til at beskæftige sig mere indgaaende med Spørgsmaalet om Værdistigning og saadan Værdistignings Beskatning, naar Værdistigningen skyldes offentlige Foranstaltninger. Jeg tror ikke, det var nogen Skade til, at vi i noget højere Grad var paa det rene med, at her skabes der i Virkeligheden Værdier for de private, som man med al mulig Berettigelse, og uden at der kan gøres nogen berettiget Indvending, kunde inddrage i det offentliges Kasse til Gavn for det offentliges Formaal.

Jørgen Hald: I Loven af 18. April 1910 om Jernbaneskyld er den Tanke jo godkendt, at naar der ved Samfundsforanstaltninger og Anlæg fremkommer Værdiforøgelse paa Ejendomme, er det ret og rimeligt, at Samfundet faar Udbytte af en saadan Værdistigning. Denne Tanke har min fulde Tilslutning, jeg synes, det er ganske i sin Orden, at det Samfund, der har fremkaldt Stigningen, ogsaa skal have Udbyttet deraf, og at dette ikke helt skal komme de tilfældige Ejendomsbesiddere til gode. Men da § 5 i den nævnte Lov indtil Dato har været til Hinder for at udnytte det, der var egentlig tilsigtet med Loven, finder jeg det rigtigt, at man ved nærværende Lovforslag fjerner denne Hindring. Jeg skal derfor tilsige mit Partis Støtte til Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Jeg takker for den Velvillie, hvormed man har accepteret Lovforslagets Princip om at blive staaende ved den enkelte Ændring i denne Lov.

Det ærede Medlem fra Bornholm (Maegaard) har selvfølgelig Ret, naar han betegner Jernbaneskyldloven som en Særafgift paa de paagældende Ejendomme. Det vilde ikke være udtømmende, hvis man sagde: Dette er Statens, dette er det offentliges Indtægt som Følge af Anlægget — foruden selvfølgelig, hvad der ellers indkommer —, det er den Afgift, det offentlige indvinder ved Anlægget af en saadan Bane. Hertil maa selvfølgelig læg-